

פרשת שבוע עפ"י השפט אמרת

جـ ۲۷ نـ ۱۰۰۰ مـ ۱۹۸۷

(וילנא)

פרק כ' – פראש ויצא

ב'ה [תרכ"ב]

וירא ונגה באר בשדה כו' ג' עדרי עאן כ' ונאספו שמה כל העדרים כו' בראשית כס-ב-ט. בחינה זו נמצוא בכל דבר ובכל איש ישראל. שיש בכל דבר גקודה הווונת חיים ומוחיה הדבר ההוא. וזה באר בשדה. אף מה שנראה ננדמה להפקר בשדה אך גגנו בה נקודה הנ'ל. ושביל האדם יוכל להרגיש ולידע את תמיד וזה ג' עדרי צאן. המכמ'ה ביןיה דע'ת. שבכמ'ה ושביל מבין האדם
זאת הפנימיות שבכל דבר יש כח הפורעל בנפעל. אך והאבן גודלה על פי שם ב'. הדינ'ה כשמתפשט בגשמיות יש הסתר שאין השכל דבוק במשמעותה חמיד. והעצה ונאספו. הוא לאסף כל הרצינות וככל רמ'ח אברים וידים למסור נפשו לה' יתברך קודם כל מעשה ועל ידי זה וגוללו האבן כו' שם ג'. גם יש זומר ונאספו להכנית עצמו בכלל ישראל כי בשכל הבריאה מתחזרת אליו יתברך נתבטל הדתור וזה יהיה לעמידה 20 במאהה בימיינו. ועתה בני ישראל שמאספין הכל אליו יתברך. ואך אדרם בפרט בשםבטל עצמו לבל ישראל ועשה בעבור כולם נקרא בשם בנסת ישראל ויכל לגולל וילס לולס ולהטייר הדתור. והוא שכותב שם ביעקב אכינו ע'ה יוגל כ' מעצמו שהיה כל ישראל. וגם היה צדיק יסוד עולם שככל העולם ותקיים בוכחותו יוגל מעצמו בnl.

תרכז

ובכן ענין מראות החלום אפ"י בודאי יעיק
אבלינו ע"ה לא היה צריך להלומות. רק
כי הכנסים עצםו אינם מקום זה אשר לא היה
יכול להסתבל באפסקלריה המאורית רק
בחלום. וכן גדרה כל הגלוות לחלום כמו
שכתבוב (*תהלים קכ*), והינו בחולמים. ולהשיג
מראה בעת החושך שמכונה בשינה, הוא
ענין חלומים. שהוא בא רק על ידי רבי
התדריקות כל הזמן בעבורת הבורא כמו
שכתבוב במודרש^ט הפטוסק (*תהליט אט*) כמה ל"ג
בשירי בר. שעיל יידי שכלה נפשו ממש
בכחותיו הלו שגמאים למים. על יידי זה
יכול לקבל גבואה גם בלילה וזמן שינה
וגלוות ב"ל ומפרשה זו נלמד שהחומר של
יעקב אבלינו ע"ה בהמה שהשיג חלום נפלא
זה ונאמר אחר כך פרשאית כת. י"ז וירא
ויאמר מהו גורא בר. והוא פלא שמחלים
בזה שיש להתגאות בו. קיבל הוא ממנה
יראה והוא סימןאמת כמו שכתבוב
בספרים^ט. וכל הדברים שככל מעשה
שמקדמין לה היראה היא מתקיימת באמת.
וכן כל מעשה שנעשה באמת נשאר ממנה
יראה לאדם. והיראה היא ראשית הכל
ואחרית הכל וכבר כתבעו מוה במקום
אתה^ט.

“יבָּשְׂמָחָל בְּנֵה נִמְמָן פָּחָד שָׁוֹר מִבְּעָלָת אֲשֶׁר עַיִן
הַחֲדָרִים” אֲשֶׁר עַיִן אֶל הַחוֹרוֹתִים לְמִלְפֵי וּלְמִעֲבָרִי “מֵאַנְן
כִּכְאָבָרָה אֲלִיעָרָה בְּשָׁעָה שְׁחָלָק לְדִבָּרָה אֲחָת רַבָּה מִהְכִּבְבָּשָׁה
בְּבָהָר זִיקָה הַבָּדָר עַשְׂתָה גַּמְלָס וּנוּ” אֲנִי לא נָם אֲזָה וְלָא
עַמְּדָה אֲזָה בְּבִי הַגְּנִימָה אָמַר שְׂדוֹר שְׁלוֹת רַבִּי קְרָעָשָׁן לְיַיִל
אָמַר שְׁלָגָה עַמְּדָה אַלְיָא שְׁמַד עַשׂ וְנַטְלָה מְמַטָּה חָדָה אַמְּרָה מִזְרָח
אָנָּא כְּבָדָר סְבִּירָה מִן בְּדִי דָּחָה וְשָׁלָטָה תְּהִיא אָנוּ מְבָרָךְ מִן
בְּבִי אַלְיָא עַנוּרְיוֹן דָּחָה אַל יָחַן לְמוֹת שְׁמָרָן
יְשָׁמַר אֶל יְמֵינָה לְאַל יְמֵינָה יְשָׁמַר כְּבָלָעַ מִעֲלָמָן
יְשָׁמַר אֶת פְּשָׁעֵי מְלָאָךְ הַמְּתָתָה יְהִי שָׁמָר צָאָךְ וּבָזָקָן
דִּיזְעָא עַקְבָּה” (בְּרִיד סָח., ב).

להתקדש אף במעשה גשמי. וכן בכל שבת קודש למשוך חיות לכל ימי השבעה על ידי התקשות בכל לב בשבת קודש שיש הרגלות לכל איש ישראל. ובאו רביע בחינת שבת כנ"ל. וילך חרנה בחינות ימי המעשה ועבורה. וחוזו שכותב רשי ז"ל⁴ בשעה צדיק ושבת שהוא הנקודה הפנימית שיש בכל דבר. ושוכר האדם זאת יוכל להמשיך כל המעשה אל הפנימיות כנ"ל⁵ וכצפוי נקודה תנו⁶ פנה היהודיה כrho' ויש לומר על פי היל' מה שכתב רשי ז"ל⁷ יציאת צדיק מן המוקם עשויה לרשות הופיעו להופך גם בן שקדום שיוצא התודבק עצמה ביתר עד באופן שהיה נדבק בו ונחקל ונתרשם שלא ישבח הנקודה היל' גם בחוץ ולכך נכתוב ויצא שגם זה היה הארה יתריד כנ"ל⁸ וכן נודע שכל דבר שברודשה מני' רשותם וועשרה רשות לטובה כנ"ל⁹:

"ויצא יעקב מבאר שבע וילך לרינה/", רבי פנץ שם רבי חונן בר פפֶא פוח' יאו תעל' לבטה דרכין' אום תשכט לא תפוקח' יאו תעל' לבטה' זו יעקב דכתיב ציעץ יעקב', אום תשכט לא תפוקח' מעשו ומלאך', לשכט וערבה שנתק'/ ישיכט בעמוק דהווא" (בריר סח, א).

סבבון נס

אשרי איש שחווב עצמו כשורדים לבני כנסת ישראל בולת, שהוא נחלת ד' כל מהשבות לבביה הגיגונותיה, הפטזו ושהיפתו, אמונו ורעיון, איןם כי' השם מיר אחד להבלל בולו באוצר חיים זה, "להתאחד עם קן דיליה — לא כי'!" הברה הפנימית, שהגנו שריגים מעץ חיים וב דליות ושגיא פרוי, בכל מה שהוא יותר מעוררים בגופו של אילן הננו חיים את החיים היותר שלמים ורעניים, בהוויה ובנצח, היה תביא את חיות האומה למגמותה. היה ואך היא תליע את הקץ, שאליו

ב' [תכליל'ו]

ב' [תרכ"ד] הנ"ג הצ"ג הצ"ג

במוכרש¹ossa עני בר' (מהלך קא, א) יעקבר אבינו ע"ה עובד כל התסיווות אשר היה לו אצל אביו. וכותב אב זאם. וגם קדושת המקום ארץ ישראל. והכנט עצמו במדריגה זו שלא היה לו עוז רק מה' יתרך. וזה שבתו ח'ז'ל² שתיקן תפילה ערבית. כי בודאי אין בכך היושב בחושך לבוא לתפלה כבמאמר³ אין חbos מתיר עצמו. אך בזאת נאות ליעקב אבינו ע"ה. באשר הכנס עצמו למקום החושר הזה. בזה תיקן תפילה ערבית. והאמת כי גם לנו נשאר מקלט זה אשר קיבל על עצמו למסירות נפש עבור קדושת שמו יתברך ולחלהם מליחמות ה' במקומות המסתכנים. لكن יש לנו גם כן עבודות הקשורות מעול גלות ועל הדעת והרע הגורם לעלינו תמיד וכן איתח באברהם⁴ כי אם היה עולה על הסולם לא היה הגלות ע"ש. ואנחנו מקבלים קבלת אבינו ובוחרים בדבריכיהם שכן יש לנו לטבות בהקב"ה שלא יבוא לנו היזק מזה חס ושלום. ונזכה ליצאת מהחסיכה לאורחה במדהה בימי אמן:

ברש"י ויפגע תיקן תפלה ערבית ולא כתיב יותפלל ללמדך שקופהה לו הארץ. ואינו מובן כי לפירוש זהה שתיקן תפלה ערבית מה עני קפיטת הארץ לבאן. אך בודאי כי רצון האדם יכול לעודר קדושות ה' יתברך בכל מקום. וזה שבתב רשי⁸ נערק הר המוריה ובא לבאן פירוש כיון שהיה לעקב אבינו ע"ה רצון גודל לבוא לדור המוריה. אף כי מקום זהה היה מרווח מאד כפץ הר המוריה לבאן. וזה עצמוני פירוש תפלה ערבית כי בודאי בעת חורש אין מקום להתגלות האור רק על ידי רצון האדם שלא בהדרגה על זה מתעורר האורה שלא על פי דרך הטבע. כי הכל תלו依 ברכzon האדם. וכותיב ישעיה מ. יט⁹ שלום לקרוב ולרחוק פירוש שאין דבר רע יוצא מה' יתברך. אם כן הריחוק הוא גם כן לטובה. ועל ידי הריחוק נתעורר באדם רצון אמת וזה. ועל ידי זה הרצון יכול לעודר גם במקומות הרוחז הארת ה' יתברך כן". וזה שבתובי ללמדך שקופהה כו' שיש מהו לימוד לכל איש ישראל שידע שאין לך מקום שלא יוכל להרגיש הארה הפנימיות על ידי גינויו של אמת בנו¹⁰.

ביה [תרכ"ט]

בבנודרשו' עצמה לר' נפשי כי בן בקדוש (וחלים ט, א) על בן בקדוש בר'. לפי גודל הרצון והתשוקה שיש באדם לעברות הבורא במקומות ציה' בל' מיט'. בן יכול אחר כך להתדבק בקדושה בשעה שמתגלגה לו קעת הארץ. וזה עצמו היה נחמה ליעקב אבינו ע"ה היווה גוללה לחוץ לארץ מקום ציה. ועם כל זה בין שוכה על ידי רוב התשוקה והעמאן. להתגלות מראה זו. ואמר (שת) בן בקדש חוויתך. כמו שהיה כל כך עצמא. בן היה לו התלבוקות במראה הזאת לנין יושב רגלו (מרاشת ט, א). ודבר זה נהוג בכל פט גם בן. וכן בעולם הזה כפי רוב התשוקה לה' יכול אחר כך להתדבק בו יתרברך בעולם הבא. וכמו כן כפי התשוקה בימות החול. שמוטרד במלאות גשמיים שהוא מקום ציה' בל' מיט'. בן וכשהן כרך להתחזק בשבת קדרש מעין עולם הבא^ט לחוזות בנועם ה:

"זהה ד נב עלי' ואמר אני ד גו' רבי יש' בר' מומי' פח' מהה ל' בשדי בראץ' ציה' ועיף כל מיט' ר' ארא' השם ר' יש' בר' זמרא' עטמא ל' נשף מהה ל' איז איכו' כמנהת הלוי' שן עצפוק למיט' רבנן אמר' כהש' שמאט ל' קרמיה' איבט' שיש' בעטמא ל' היך בראץ' ציה' ועיפאי' מיט' כי בקדש חוויתך ע"כ בקדושה ציה'ו לך' לאו' (בריר ט, א). ופמלא' של' וכבוד' זהה' ד' נב עלי'ו" (בריר ט, א).

ביה [תר"מ]

בפסוק (בראשית ט, ט) באדר בשודה. שלשה עדרי צאן. רמו לג' אלו בכל לבך נשך מאוזך^ט בנפש האדם. ועל ידי זה יכולין להתאסף כל הרמ"ח איברים לעתים יהודים כמו שכחוב (שם ט) וגנספו גללו' והשכו' כי. אבל ג' אלו לעלם מוכנים אצל הבאר. עדרי לשון נunder שהוא ביטול במסורת נפש וביטול של דבר זה קיומו כמו שכחובי במוקם אהרו". ובכלל ג' עדרי צאן הם האבות אשר לעלם הם רוכבים על הבאר. וככמה יכולין כל בני ישראל להתאסף לעתים יהודים בני'.

אבן יש ה' במקומות הזה (בראשית ט, ט). כי הקב"ה נקרא אין סוף. אבל לחיבת בני ישראל עצם שכינוו בין בדי הארץ כביטול בית המקדש. لكن במקומות זה של עד רעתי (שם). יש ללמד מוחה חסדי המוקם ב"ה אשר מזמין לחסידי מדריגות רכבות. אופן שיביאו עוד לעונה על ידי'ון. כי יעקב אבינו ע"ה נתפרק באותו מקום לא הרוגש קדושת המוקם. אבל באמתו אמרו חז'ל' כי קפיצה לו הארץ ובאמת לא היה הקדושה במקומות הזה. רק על ידי' חבטו של יעקב נגלה לשעה עמוקה הקדושה כמו שבתบทתי לעיל:

אמת

ויצא

שפתק

ביה [תרכ"ט]

בפסוק (בראשית ט, ט) והנה סולם מוצב הארץ כרי ולא כתיב נצב. כי טולם זה ציריך האדם להעמידו באשר מתקן מלא קומתו. והוא הוא הסולם שגופו למיטה ונשנתו מגיע המשימה ומלאכי אלקים ערילים וירודים בו (שם). כי גופו למיטה מהם. ושרש נשנתו לעלה מהם. לכן אDEM נקרא מהלך בכל אלה המודרגות של הסולם. כי בודאי סולם זה כולל כל שורשי נשנות בני אדם. וכן רע כי כל מה שנמצא בכלל נמצאו בפרט. כי האדם נקרא עולם קטן^ט. לכן יש בכל אחד בכלי אלה המודרגות. ובכתוב אחר קרוי יירא כי. כי ציריך להיות על ידי השגת המודרגות שראה האדם עד היכן כי נשנתו מגעת. ואשר כל התהווונים והעלוניים תליין בו. ציריך ליפול עלי' אימה ופחד ביהר. לכן גם כן יזריר נדר נור^ט. אף שהבטיחו הבורא יתברך. הוא גם כן מותיש שאין הבטה לצדיים. הוא גם כן מותיש לפיו הנ"ל. שהאדם המהולך ונשנתה בכל עת ועת מנדרגה לדרגא במודרגות הסולם הנ"ל. נמצוא תמיד הולך בדרך חדש לגמרי. וצריך סייעתא דשמייא ביותר בכל עת כנ"ל:

13

בפסוק (בראשית כט, כט) כאשר ילדה רחל את יוסף ויאמר שלחני כרי ובריש'י' בית יוסוף להבה כרי' (עובדיה א, י). דכתיב (וחלים ט, כט) כי בחיצים ביד גבור בן בני הנערומים. ומצענו שייעקב אבינו ע"ה ברת לכלן מפני עשו ובשהולדי בניchor. וביאור הענין הוא כי הקב"ה נתן כח באדם וציריך להוציאו מכח אל הפועל כמו שכחוב (בראשית ג, ג) אשר ברא אלקים לעשות. שנtran כח בכל הבראים שותפשטו וופר ורבה. וכפי הטעות שמרתבה מادات כמו כן מתרבה בה שרשו. וביפוי השפעתו כרך משפיען לו. וכן שכן שכך בחוליות כן בעולות מעשים טובים שכחוב זיל' יעיק תולדותיך של עדיקים מצוע ומעשים טובים. ובכל העין של חבר חולק שניתן לכל אדם. יש בכחו למצוא חוספות בה על ידי תיקון המעשים. וזה הכח נקרא יוסף. ועל זה נאמר כשבול לו כח התוספות הנ"ל לא ירא שוב מעשו. וזה נדרמה להבה שホールך יותר מרחוק. כמו כן הטעות המעשיהם הם כדי זיין של אדם בינה שהוא שעצמו אינו יכול להגיא לשם. נמצוא הולך יעקב לחוץ למצוא כי זיין וחצים הנ"ל:

17

ביה [תרמ"ט]

אשר עמד את פניו ה' כנ"ל. ומפני וזה השادر לבני ישראל מי שמשתוקק להתדבק בשורשו. מסיע לו זכות האבות שתקנו אלה השלשה זמנים. ובshoreית התפללה להתדבק בנשמה עליונה כנ"ל. ואחר כך להיות עופר כל היום בקדושה הנשארת בו. והוא תפלה מנהה בחינת רוח. רמז לדבר ישעה מה. והוא רוח להולכים בה שהוא עיקר בחינת האדם בעולם הזה. וזה שכחוב פראשתה כה סט ואיעצא' יצחק לשוח כמו שכחוב (בראשית ג, ג) לנפש חייה לדוח מללאי. ותפלת עברית היא בחינת הנפש שהארה המתקשרת בגוף לעלים. לכן נקראת תפלת ערבית שמתהערב בגוף האדם. ואפלו בשכובו נשאר בחינת הנפש. ובמו כן בקשר הנפש שורה על הנוף. והוא נפשו דשלטה בלילה כמו שכחוב בזוהר הקדוש^ט על פסוק ישעה כי ט נפשי איזחיך גלליה. יעקב שנכט בעובי הקורה הוציא לתקן מגידינה התהווונה ולכך תפלה ערבית זמנה כל הלילה^ט שהוא גמצא לעולם מקשר בגוף. ותפלות הראשונים יש' להם זמנים מיוחדים כי נשמה ורוח הם עולין וירודים. ולפעמים מתגלים הארוותיהם ולפעמים מתעלמים. והארות הנפש לעולם נמצוא באדם:

ויפגע במקומות וילן כו' (בראשית ט, יא) אמרו חז'ל' שיתקין תפלה שהרנית דכתיב אברהום אבינו ע"ה תיון תפלה מנהה בכל ליל' והוא יוכין להתאסף כל הרמ"ח איברים לעתים יהודים כמו שכחוב (שם ט) וגנספו גללו' והשכו' כי. אבל ג' אלו לעלם מוכנים אצל הבאר. עדרי לשון נunder שהוא ביטול במסורת נפש וביטול של דבר זה קיומו כמו שכחובי במוקם אהרו". ובכלל ג' עדרי צאן הם האבות אשר לעלם הם רוכבים על הבאר. וככמה יכולין כל בני ישראל להתאסף לעתים יהודים בני'.

אבן יש ה' במקומות הזה (בראשית ט, ט). כי הקב"ה נקרא אין סוף. אבל לחיבת בני ישראל עצם שכינוו בין בדי הארץ כביטול בית המקדש. لكن במקומות זה של עד רעתי (שם). יש ללמד מוחה חסדי המוקם ב"ה אשר מזמין לחסידי מדריגות רכבות. אופן שיביאו עוד לעונה על ידי'ון. כי יעקב אבינו ע"ה נתפרק באותו מקום לא הרוגש קדושת המוקם. אבל באמתו אמרו חז'ל' כי קפיצה לו הארץ ובאמת לא היה הקדושה במקומות הזה. רק על ידי' חבטו של יעקב נגלה לשעה עמוקה הקדושה כמו שבתบทתי לעיל: